

selv. Det vil jo være i ærede Medlemmers Erindring, at ligesom vel alle Stater hævder, at de maa kræve af deres Borgere, at de forsørger sig selv, saaledes er det ogsaa almindeligt, at de hævder dette Synspunkt med Hensyn til Folk, som søger Naturalisation. Navnlige vore Broderriger, Norge og Sverige, er ret strenge i den Henseende; der kræves der ret betydelige positive Garantier for, at de, som søger Indfødsret, ikke falder Staten til Byrde. Hos os er vi imidlertid meget mere liberale. Vi kræver ingen positive Garantier, men man er tværtimod kommet ind paa en Praksis, hvorved man i temmelig betydeligt Omfang optager fremmede som Statsborgere, giver dem Naturalisation, uanset at der foreligger positive Grunde til at tro, at de ikke vil være i Stand til at sørge for sig selv. I det Lovforslag, vi i Dag behandler, er Forholdet det, at af de 322 Personer, Lovforslaget angaar, er der 25, der har modtaget Fattighjælp, og desuden 8, der har modtaget Hjælp af Hjelpekassen, og hvis man gaar de enkelte Personers Forhold igennem, antager jeg ikke, nogen kan være i Tvivl om, at mange af dem er stillede saaledes, at det kan antages, at de i en ret nær Fremtid, efter at have modtaget Indfødsretten, vil falde det offentlige til Byrde gennem Alderdomsunderstøttelse. Man vil maaske herimod sige, at saadan Hjælp som Hjelpekassehjælp og Alderdomsunderstøttelse bør man ikke tage Hensyn til, thi det er Understøttelse, der ikke gives som Fattighjælp, altsaa ikke med de ubehagelige Virkninger, som dertil er knyttede, men paa en langt mere human Maade, idet man gaar ud fra, at de paagældendes Trang ikke er selvforskyldt. Dertil skal jeg sige, at jeg tror ikke, at det er berettiget saaledes at bortse fra disse Forhold. Et er, at Staten overfor sine egne Borgere anlægger en human Maalestok, at man understøtter dem, naar de er kommet i Trang, paa en human Maade, uden at de mister deres borgerlige Rettigheder, dersom det tør antages, at de har haft god Villie til at forsørge sig selv, at det kun er Evne, de har manglet. Men noget andet er, at man skulde være lige saa villig til at anlægge dette Synspunkt overfor fremmede, som søger Naturalisation. Det forekommer mig, at her bør et strengere Synspunkt anlægges. Man bør lade det være et meget væsentligt Moment ved Afgørelsen af, om den paagældende bør have Indfødsret, om han kan antages at være og i Fremtiden at ville blive i Stand til at forsørge

sig selv, uanset om han er i en Situation, hvor man, hvis han var født her i Landet, vilde tage sig af ham paa denne humane Maade. Nu vil jeg paa ingen Maade bestride, at Forholdet kan være saaledes, at det endda vil være rigtigt at give fremmede Naturalisation, skønt de paa en eller anden Maade er faldet det offentlige til Byrde, thi der kan være andre stærke Grunde for at optage dem i Statssamfundet, som kan overveje det Hensyn, der taler derimod. Det kan være Folk, som gennem et langt hæderligt Liv har lagt hele deres Arbejdskraft i vort Land, og saa kan det være naturligt, at man ogsaa paatager sig at sørge for dem paa deres gamle Dage. Men medens jeg altsaa mener, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være rigtigt at optage saadanne Folk som Statsborgere, uanset at de har modtaget eller kan antages i en nær Fremtid at ville modtage offentlig Understøttelse, vil jeg dog hævde, at det bør være Undtagelsen, og at vi altid bør fastholde det Standpunkt, at de Personer, som optages i de indfødtes Tal gennem Naturalisation, bør være ønskelige Statsborgere, bør repræsentere ikke en Foringelse, men snarere en Forhøjelse af det Niveau, hvorpaa Statens Borgere i Almindelighed staa, og det forekommer mig, at naar der nu er saa mange Personer paa Lovforslaget, som enten allerede har modtaget eller kan antages i en nær Fremtid at ville modtage offentlig Understøttelse, indeholder dette netop en Foringelse af det almindelige statsborgerlige Niveau. Der er ingen Tvivl om, at naar vi optager disse Personer i Statssamfundet, bliver det almindelige Niveau ikke hævet, men derimod forringet, og det synes jeg ikke, man skulde komme ind paa. Jeg vil ganske vist ikke foreslaa og har i Udvalget ikke villet foreslaa, at man skulde stryge nogle af de Personer, som er optagne paa Lovforslaget, thi det vilde uden al Tvivl være meget haardt for de paagældende, at de ikke blot skulde se deres personlige Forhold gennemgranskede i Rigsdagen, men endogsaa, naar det var sket, ikke opnaa den forventede Naturalisation. Jeg er altsaa ganske enig med det øvrige Udvalg i, at man lader alle dem staa paa Lovforslaget, som stod paa det, da det blev indbragt i Rigsdagen. Men jeg henstiller til den højtærede Minister, om det ikke vilde være naturligt, at man i Fremtiden viste noget større Varsomhed paa dette Punkt. Jeg skal sige, paa hvilken Maade Varsomheden overmaade let kunde vises. Den kunde